

Proč je EFTA lepší volba než EU

DANIEL HANNAN

Možná byste řekli, že argumentovat ve prospěch Evropské zóny volného obchodu (EFTA) je celkem zbytečné. Koneckonců čtyři členské země EFTA (Norsko, Švýcarsko, Island a Lichtenštejnsko) jsou na tom evidentně lépe než 25 zemí Evropské unie (čtenář může porovnat profily zemí uveřejňovaných v rubrice LF Nezávislé státy v Evropě v minulých letech, pozn. ed.).

Obyvatelé zemí EFTA jsou v průměru dvakrát tak bohatí ve srovnání s obyvateli EU. Země EFTA mají nižší inflaci, nezaměstnanost i úrokové míry, nemají rozpočtové deficitory. Dokonce i jejich export na obyvatele je vyšší než v zemích EU. Dosahuje hodnoty 16 498 dolarů ročně, což státy EFTA řadí mezi největší vývozce na světě.

Vzhledem k tomu, že britští eurofilové své argumenty vždy stavěli na tom, že členství v EU je pro nás ekonomickou nutností, úspěšnost EFTA jejich argumentaci totálně bourá. EFTA je empirickým důkazem, že se vyplatí podílet se na evropském trhu a přitom nepodléhat dodatečným nákladům členství v EU.

Státy EFTA našly pozici, kdy se vlk nažere a koza zůstane celá. Každá ze zemí EFTA si našla svou cestu k přístupu na trh EU. Švýcarsko má obchodní vztahy s EU upraveno šestnácti dílčími smlouvami, zatímco další tři členové EFTA mají obchodní vztahy s EU řešené v rámci jedné smlouvy o Evropském hospodářském prostoru (EHP). Mnohé ale platí pro všechny čtyři.

Státy EFTA se plně podílejí na tzv. čtyřech svobodách jednotného trhu – volném pohybu zboží, služeb, lidí a kapitálu. Jsou ale mimo Společnou zemědělskou politiku. Mají také pod kontrolou zdroje, které se nacházejí na jejich územích – včetně rybolovu a energetiky. Mají pod svou vlastní kontrolou hranice skrz které propouští cizince podle vlastního uvážení. Po svém si řeší otázky lidských práv. Nevztahuje se na ně celá řada norem EU v oblasti sociální a pracovní legislativy (pro Švýcarsko to platí stoprocentně). Mají volnost v dojednávání dohod o volném obchodu s třetími zeměmi. Do Bruselu platí jen symbolické příspěvky. Všechny tyto státy jsou suverénními demokratickými státy (to pro ty, kdo by

chtěli říkat, že mimo EU bychom byli dalším Běloruskem).

To není špatné, ne? Základní rozdíl mezi EU a EFTA je v tom, že zatímco první je *celní unie*, druhá je *zónou volného obchodu*. Jinými slovy, smlouva EFTA se týká zboží a služeb, které se obchodují mezi státy, nikoliv v rámci jednotlivých států. Jak uvedl jeden islandský úředník zodpovědný za obchodní dohody: „EFTA se narozdíl od EU nestará, jak se vyrábí či nabízí zboží v jednotlivých členských státech.“ Státy EFTA dokáží uzavírat s mimoevropskými zeměmi výhodnější obchodní smlouvy než EU. Třetí země obvykle vnímají EU a EFTA z praktických důvodů jako jeden blok a obchodní dohody bývají uzavírány souběžně s EU a EFTA. Ovšem, tam, kde se země EFTA domnívají, že se EU chová příliš protekcionisticky, mohou jít v dohodách dále. Podepsaly např. narozdíl od EU dohody o volném obchodu se Singapurem, Jižní Afrikou a Jižní Koreou a Kanadou. Jinými slovy, obchodní dohody EU před-

(Pokračování na str. 2)

DAŇOVÉ RÁJE

V této rubrice představujeme státy, které konkurenčním přístupem ke zdanění a vysokou prosperitou dávají příklad ostatním zemím. Konkurenci jednotlivých jurisdikcí považujeme za garanci svobody a prosperity.

FALKLANDY

Forma státu: Britské zámořské území. Legislativu určuje 10členný jednokomorový parlament, 8 zastupitelů je voleno a 2 jsou jmenováni guvernérem, kterého jmenuje britská královna.

Populace: 2 913

Rozloha: 12 173 km² (v Atlantiku, u břehů Argentiny)

HDP na osobu: 50 000 USD

Nezaměstnanost: 0 %

Inflace: 1,2 % (měna: Falklandská libra - 1:1 k britské libře)

Míra přerozdělování: Vláda přerozděluje 50% HDP, nicméně obyvatelé platí vládě jen 6% HDP na daních. Zbytek vláda získává za licence k rybolovným právům od zahraničních ryběářských společností.

Daně: Jediná daň na ostrovech je daň z příjmu. Výdělky do 12 000 liber (500 000 Kč) nejsou zdaňovány, výdělek nad touto hranicí je daněn 20 %, resp. nad 24 000 liber (1 000 000 Kč) 25 %. Firmy platí ze zisku 20%. Povinné penzijní pojištění činí pro zaměstnance 34 liber (1400 Kč) a 34 liber pro zaměstnavatele, OSVČ platí 68 liber (2800 Kč). Lidem

nad 64 let je vyplácen důchod 408 liber (17 000 Kč). Základní zdravotní péči platí občanům vláda. Po vítězné válce s Argentinou stanovila Velká Británie okruh 200 mil kolem ostrovů s právem rybolovu pod jurisdikcí ostrova. Prodej licencí k rybolovným právům vynáší vládě 25 milionů liber z celkového rozpočtu ve výši 42 milionů liber. 8 milionů liber vynáší úrok z devizových rezerv ve výši 360 milionů dolarů, daně jsou celkem jen

6 milionů liber.

Obrana: Za obranu je odpovědná Velká Británie, která má na ostrovech vojenskou základnu o 500 mužích. V roce 1982 odrazila armáda Jejího Veličenstva invazi Argentiny, přičemž vybojovala i rozšířené teritoriální vody, které Falklandům umožňují vydělávat na rybolovných licencích.

Zdroje: www.falklands.gov.fk www.falklandislands.com/government/currency_tax.asp, www.theledger.com

Proč je EFTA...

(Pokračování ze str. 1)

stavují pro EFTA základní úroveň, na které může stavět další liberalizaci.

Rozdíl mezi oběma uskupeními je dobře zřetelný z porovnání jejich institucí. EU, která reguluje ekonomickou aktivitu napříč celým svým územím, představuje obrovskou legislativně-kontrolní mašinérii. EFTA, která je jen obchodním sdružením, ji nepotřebuje. Tak jako má EU komisi a evropský soudní dvůr, má i EFTA sekretariát a arbitrážní soud. Dokonce sídlí i nedaleko institucí EU v Bruselu. Zachovali si ale úspornost - sekretariát EFTA má stále 50 lidí ve srovnání s 25 tisíci v Evropské komisi. Arbitrážní soud EFTA má 15 úředníků ve srovnání s 1800, které má Evropský soudní dvůr.

EFTA má blízko k tomu, co většina britských voličů očekávala od Evropy: volný obchod bez zbytečných regulací či politické unie. Prosperita EFTA je nepřijemná pro britské euro-sofisty, kteří 30 let hovoří o členství v EU jako o podmínce pro ekonomické přežití. Eurokraté mají několik argumentů, pomocí nichž úspěchy zemí EFTA shazují. Pojdme si je rozebrat.

1. Státy EFTA musí přijímat tisíce norem EU, na jejichž tvorbu nemají žádný vliv?

Je sice pravda, že tři státy EFTA (Norsko, Lichtenštejnsko a Island) musí výměnou za přístup na trh EU některá evropská nařízení (týkající se společného trhu) přijímat. Jde ale obvykle o technické normy, které se týkají jen jednoho segmentu ekonomiky. Od vzniku EHP Norsko a Island přijaly kolem 3 tisíc norem. Jen málo z nich ale vyžadovalo změnu zákonů. Jen asi 50 z nich musely schválit parlamenty obou zemí. Tato nařízení se týkají takových věcí, jako je uvádění potravinového složení kečupu, neříkají Islandanům a Norům co jak zdaňovat, kde a jaké ryby lovit či jaký mít rozdíl mezi příjmy a výdaji státního rozpočtu. Ani není pravda, že státy EFTA nemají žádný vliv na normy jednotného trhu. Existují formální konzultační mechanismy, vycházející ze smluv o EHP. Ti, kteří vzrušeně poukazují na oněch 3000 evropských norem zeměmi EFTA, pozapomínají na 18 tisíc norem, které za stejné období musela přijmout Velká Británie.

I když by někdo norský závazek přijímat tyto obchodní normy považoval za špatnou alternativu, stále je tu švýcarská varianta. Švýcarsko jakožto země mimo EHP se spoléhá na bilaterální smlouvy s EU a nenechá si jen tak něco vnutit.

Také se často zapomíná na jednu věc: Zakládající charta EHP (tzv. Lisabonská

smlouva) uchovává jurisdikci EU na úrovni 2. května 1992 - neobsahuje tedy žádný mechanismus, jak Norsku, Islandu a Lichtenštejnsku vnutit další rozšíření moci EU (což přinesly následné smlouvy EU), především v oblasti sociální politiky, pracovního práva, justice a vnitra. Je jen na těchto zemích, zda chtějí své zákony změnit po vzoru EU či nikoliv.

2. Na obchodě s EU závisí milióny pracovních míst?

Tony Blair rád odpůrcům členství v EU říká, že jsou v sázce tři milióny pracovních míst. Stejně číslo používal mimochodem v roce 1975 premiér Edward Heath před referendem o setrvání Británie v EHS roku 1975. Pomiňme, že po vstupu do EU si naopak na tři milióny lidí musely začít hledat novou práci. Je především chybou spojovat přístup na evropský trh s členstvím v EU. Kromě členů EFTA má přístup na trh EU řada dalších zemí: Grónsko, Normanské ostrovy Jersey a Guernsey, Turecko a další. Premiér by si měl uvědomit, že každý člen EFTA exportuje do EU v přepočtu na obyvatele víc než Velká Británie. Vskutku: Jak Norsko tak i Švýcarsko vyváží do EU coby nečlenové dvakrát tolik co Británie. Ano, jejich firmy musí splňovat standardy EU, pokud tam chtějí exportovat - tak jako všechny ostatní firmy na světě. Jsou ale ušetřeni nákladů na plošné přejímání těchto standardů pro celé území a všechny občany a firmy těchto zemí. Jediné jisté místo, které by díky vystoupení Británie z EU zaniklo, je to moje, a já už se na to těším!

3. Země EFTA jsou ale malé a bohaté, tak si to mohou dovolit?

Ano, jsou. Ale tento fakt nastoluje otázku. Kam má paměť sahá nám bylo tvrzeno, že Británie musí vstoupit do EU, protože jsme „příliš malí, abychom přežili izolovaně“. Nyní bez uzardění obrátili euronadšenci toto tvrzení naruby. Najednou tvrdí, že jsme příliš velcí, abychom mohli být úspěšní jako malé země EFTA! Také nám tvrdí, že tyto země vděčí za svou prosperitu přírodnímu bohatství. Ano, Island má ryby. Ale my jsme je měli taky, než loviště zdecimovala Společná rybářská politika EU. Jasně, Norsko má ropu. Británie je jediným čistým exportérem ropy v EU, proto bychom měli při zkušenosti se Společnou rybářskou politikou velmi ostražitě hledět na všechny pokusy Bruselu definovat „společné evropské energetické bohatství“. Jasně, Švýcarsko má ty banky - a Británie má v londýnské City přední finanční centrum, které se ale postupně vlivem finančních regulací EU přesouvá na jiná místa na světě. Jestliže si 7,4 milionu Švýcarů, 4,6 milionu Norů, 280 tisíc Islandanů

a 18 tisíc Lichtenštejnců může užívat nejvyšší životní standard v Evropě, polepšit by si mimo EU mohlo i 60 milionů Britů!

4. Mimo EU bychom neměli ve světě žádný vliv?

I když riskuji, že budu uvádět samozřejmosti, musím zde vyslovit tezi, že země má větší vliv, pokud má svoji zahraniční politiku. Např. Norsko má jednu z neaktivnějších diplomacií na světě. Norsko hraje důležitou úlohu např. na Blízkém východě, v Súdáně, na Srí Lance či v Jihovýchodní Asii. Tím, že je Norsko mimo těžkopádné mechanismy rozvojových programů EU, může zahraniční pomoc využívat jako aktivní nástroj zahraniční politiky. Norové jsou považováni za spolehlivé neutrální arbitry sporů třetích zemí. Co by z toho asi zůstalo skutečností, kdyby byli jen jednou z mnoha malých zemí EU? Jak uvedl jeden norský diplomat:

„Nejhorší to bylo před referendem v roce 1994 (o členství v EU). Tehdy každý předpokládal, že vstoupíme, a tak mě již zvali na všelijaká setkání spolu s mými protějšky z 15 členských zemí EU. Často jsem se pak ani nedostal ke slovu. Když byl ale výsledek referenda „Ne“, opět jsem byl zván na všechna jednání separátně.“

Švýcaři, kteří jsou hluboce podezřívaví vůči jakýmkoliv plotkám s mezinárodními organizacemi, jsou přesto hostiteli velkých mezinárodních organizací, včetně Červeného kříže, Mezinárodního Olympijského výboru, FIFA a velké části OSN. Malý Island stihli navštívit 4 američtí prezidenti a dva ruští (sovětští) vůdci, nedávno zde čínský premiér strávil dokonce několik dní, aby studoval hospodářský úspěch země. Země EFTA si nepochybně vyhodnotily, že mají větší vliv, když si své mezinárodní vztahy řídí samy, než když by byly státečky v rámci Evropské unie. Velká Británie by jistě se svými globálními zkušenostmi, čtvrtou největší ekonomikou na světě a čtvrtou největší vojenskou kapacitou byla schopná udržet si světový vliv aniž by musela jednat skrze Brusel.

5. Mimo EU bychom měli menší vliv v Evropě?

Ano, o tom není sporu. Už bychom nemohli ovlivňovat úrokové míry v Belgii, zemědělskou politiku na Slovensku ani školení mládeže ve Finsku. Na druhé straně bychom si sami mohli v těchto oblastech, které dnes podléhají EU, svobodně určovat vlastní politiku. Každá země by si mohla sama stanovovat politiku, která jí lépe vyhovuje, což mi připadá docela výhodné.

6. Jako součást velkého bloku lépe prosadíme své obchodní zájmy?

EU má každopádně silné slovo při obchodních jednáních na půdě Světové ob-

chodní organizace. Ovšem tvrzení, že Británie může svůj vliv maximalizovat tím, že se v obchodním jednání spojí s ostatními zeměmi Evropy, je pravdivá jen do té míry, nakolik jsou britské zájmy totožné se zájmy ostatních evropských zemí. Tam, kde se britské zájmy liší, Británie na společné politice prodělá.

Velká Británie má odlišný hospodářský charakter než většina zemí kontinentální Evropy, zejména pokud jde o obchod se zámořskými zeměmi, s nimiž obchoduje podstatně více, než kterýkoliv jiný člen EU. Proto má i velký zájem na globální liberalizaci obchodu. Přesto musí často stát na straně společné evropské pozice, která je přesně opačná. Nejzřetelnějším příkladem je obchod se zemědělskými produkty.

Britské farmy jsou z historických důvodů větší a efektivnější než hospodářství v Německu či Francii a Británie je čistým dovozcem potravin. Britští farmáři i spo-

třebitelé by tedy na volném obchodu se zemědělskými produkty vydělali, nicméně v rámci Společné obchodní politiky EU jsme nuceni podporovat zájmy Francie, Itálie či Bavorska na náš úkor. Stejně tak pokud jde o textil, uhlí, ocel, auta – to jsou všechno oblasti, v nichž EU udržuje vysoká dovozní cla, která znevýhodňují Británii ve prospěch kontinentálních výrobců. To, jak je Společná obchodní politika EU pro Británii škodlivá, dokumentuje následující skutečnost: EU má dojednány zvýhodněné obchodní vztahy se všemi sto devadesáti členy Světové obchodní organizace, kromě deseti. Mezi těchto deset zemí patří Austrálie, Kanada, Čína, Hongkong, Japonsko, Nový Zéland, Singapur, Jižní Korea, Tchajwan a USA. Je náhoda, že šest z těchto deset zemí jsou anglicky mluvící země, přičemž absence komplexní dohody o volném obchodu s nimi neúměrně poškozují právě Velkou Británii?

Jako člen EFTA bychom se mohli vrátit k nesmírně úspěšnému obchodování, které jsme zažívali s USA a zeměmi Commonwealthu, což jsou mimochodem trhy, které vzrostly za posledních 20 let mnohem více než trh v EU, se kterým obchodujeme bez cel.

7. Když je tedy EU tak špatná, není divné, že se k ní stále chtějí země EFTA připojit?

Politici a diplomati jsou vždy posedlí nadnárodními organizacemi víc než obyčejní lidé, které zastupují. Ale konečné rozhodnutí závisí právě na občanech zemí EFTA – a oni opakovaně rozumě hlasují „ne“. Referenda v zemích EFTA jsou pravidelně doprovázeny mlhavým strašením hospodářským kolapsem, pokud by se odmítli připojit k EU. Přesto země EFTA od roku 1992 překo-

(Pokračování na str. 4)

REGULAČNÍ POSTŘEHY

Když regulovat neřest, tak do důsledku!

Poslanecká sněmovna nevrátila návrh protikuřáckého zákona k dopracování, přikázala jej k projednání výborům a dala mu tudíž nenulovou šanci na schválení. Tento nový zákon by měl soukromým restauracím, barům, hospodám a kavárnám přikázat, aby stavebně oddělily prostory kuřácké od nekuřáckých. Má ale mimo jiné též třeba zakázat kouření ve společných prostorech i zcela soukromých bytových domů.

Jde tedy o další smutný pokus o státem nařízenou regulaci neřesti. V případě kouření pak o regulaci neřesti státem nejen tolerované, ale z hlediska výše příjmů do veřejných rozpočtů pro týž stát také neřesti velmi výnosné. Uplatňuje-li totiž stát, zastoupený ministerstvem financí, v nějaké oblasti s obdivuhodnou důsledností Ramseyovo daňové pravidlo (tedy, že nejvíce je třeba zdanit statky s nejnižší cenovou elasticitou poptávky), pak právě v oblasti kouření.

Zdá se, že na průměrného zákonodárce již zcela přestaly platit zásadní konstituentní argumenty, že restaurace či hospody jsou v drtivé většině případů soukromým majetkem. A že omezovat nakládání se soukromým vlastnictvím by stát měl jen velmi, velmi zřídka a ve zcela mimořádných případech. Pochopit, že tímto výjimečným případem zjevně nemůže být právě pro restaurace typické provozování této státem tolerované neřesti, je pro mnohé obtížný intelektuální výkon. Stejně jako domýšlení důsledků pro všechna další ome-

zení vlastnických práv, kterým by se tímto zákonem otevřel nekonečný prostor.

Proč se stejnou logikou nezakázat kouření v domácnostech? Copak se nejčastěji nebohé dítě-nekuřák nestává pasivním kuřákem v rodině, pokud bydlí se zlovolným rodičem-kuřákem (role a zlovyky je možné otočit)? A co kouření na soukromých návštěvách, akcích či oslavách? Copak tam neplatí oblíbený argument, že pasivní kouření je nutné omezit? Proč nezřídit zvláštní „protikuřáckou policii“, nenajmout pro ni nového plukovníka Komorouse a nechat jí za úkol provádění pravidelných čistek a razíí v našich domácnostech?

A budme důslední. Když už regulovat neřesti a nečnosti, které lidé v restauracích provádějí, proč skončit u kouření? Co třeba konzumace alkoholu a přejídání, jejichž důsledky taktéž „stojí české zdravotnictví spoustu peněz“, jak rád argumentují protikuřáčtí aktivisté. A i tyto nepěkné aktivity provozují lidé začasť právě v restauracích. I ony mají přece negativní „vedlejší efekty“ na ty, kteří sami nepopíjejí či se nepřejídají, jen ne tak viditelné. Vyšší úmrtnost a nemocnost, odvádění „tátů od rodin“, navazování nedobrych známostí a podobně. Za to vše mohou neřesti prováděné v restauracích, barech a kavárnách, které zákon zatím poměrně benevolentně toleruje. A přitom existuje jednoduché „řešení“, zcela v „protikuřácké“ logice. Přeměňme ze zákona všechny restaurace, bary, hospody a kavárny na fitness centra, kde se nebude pít, kouřit či přejídat. Pod

dohledem úředníků ministerstva zdraví a spokojenosti tam pravidelně budeme posilovat naše tělesné schránky. Povinně a pod dohledem. Jen tak je možné s neřestmi nás ubohých nesvéprávných lidiček konečně zatočit.

Že se vám v takovém světě nechce žít? Tak se pokuste vysvětlit svému volenému zástupci, že vstup do restaurace není povinný, že každý má právo volby. A že každý, kdo se rozhodne setrvat v jedné z nich vedle kuřáka, či kuřáku, dobrovolně a vědomě přijímá určité riziko a je za něj odpovědný. Stejně jako když nasedá do vozu a nikdo mu negarantuje stoprocentní jistotu, že v něm nepříjde o zdraví či život. A že nemá právo svou volbu a své svobodné rozhodnutí nijak vnucovat ostatním, kteří si jdou na stejné místo ukojit třeba jen jinou neřest než náš protikuřácký regulátor.

Je paradoxní, že podobné argumenty musí psát zapřisáhlý nekuřák, jakým je autor těchto řádek.

Mojmír Hampl
ekonom
mojmir.hampl@cnb.cz

Proč je EFTA...

(Dokončení ze str. 3)

návají státy EU prakticky ve všech ukazatelích.

8. Nám ale EU už sotva nabídne podmínky jako má EFTA?

Proč by ne? Británie je ve skutečnosti v podstatě silnější pozici než země EFTA. Naše počáteční vyjednávací pozice by byla usnadněna tím, že máme kompletně převzatou evropskou legislativu *acquis communautaire*. Sami bychom mohli zrušit tu legislativu, která není ke společnému obchodování potřebná a která se nám nelíbí. Máme mnohem větší ekonomiku než země EFTA a tomu odpovídající hlas ve světě. Stručně řečeno, pro zbytek EU jsme důležitější než Island či

Norsko. V den našeho vystoupení z EU bychom se stali největším vývozním trhem zbylé Evropské unie. Vždy nám bylo tvrzeno, že polovina našeho zahraničního obchodu je s EU, už ale nikdo nedodal bilanci tohoto obchodu. Od vstupu Británie do EHS v roce 1973 máme obchodní přebytky s takřka všemi kontinenty - kromě Evropy. Během minulých 32 let byl průměrný obchodní deficit s EU přes 30 milionů liber denně.

V tomto momentu mí eurooptimističtí přátelé někdy hájí poměrně překvapující argument: „EU ale není přeci jen o racionální kalkulaci ekonomických výhod!“. „Kdybychom odešli, ostatní by nám to měli za zlé. Nikdy by nám nedali přijatelné podmínky.“ Tomu nevěřím. Státy EU jsou, ve většině případů dlouhodobými přáteli a spojenci Velké Británie. Jejich zájem na vyjednání obchodních podmínek by byl stejný jako náš: nedopusit ztrátu pracovních míst a udržet růst HDP kvůli uzavření hranic. V každém případě, i kdyby nás chtěli potrestat obchodními sankcemi, protekcionismus je podle platných pravidel

Světové obchodní organizace téměř vyloučený. Jak jsem ale již uvedl, nemyslím si, že by chtěli trestat nečlenství v EU obchodní restrikcí.

Vystoupení z EU se musí udělat na přátelské bázi. Když by Británie opustila instituce EU, zmizely by spolu s ní i časté ta-hanice, veta a nesouhlasná hlasování. Místo toho bychom stáli při EU jako přátelský a spolehlivý partner, což byla role, kterou si pro Británii vždy přál Winston Churchill. EU by přišla o otravného nájemníka a získala by dobrého souseda.

Můžu se samozřejmě mýlit. Možná eurofilové mají pravdu, když si myslí, že by jejich milovaná EU byla tak pomstychtivá, že by nás chtěla potrestat i za cenu toho, že tím poškodí především sama sebe. Pokud ale EU taková je, tak co tam vůbec děláme?

Článek byl původně publikován v angličtině na www.brugesgroup.com. Autor je konzervativním poslancem Evropského parlamentu za Velkou Británii.
Překlad PM.

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

V této rubrice představujeme úřady, které žijí z peněz daňových poplatníků a jejichž existence je zbytečná nebo dokonce škodlivá. Jsme přesvědčeni, že odstraňování zbytečných úřadů je jediná cesta k omezení korupce a účinná cesta ke snížení daňového břemene.

Ústav územního rozvoje

Počet zaměstnanců: 45

Rozpočet: 31 milionů

Z toho na platy: 16 milionů

Činnost: Úřad územního rozvoje je organizační zřízenou Ministerstvem pro místní rozvoj. Ústav vydává časopis *Urbanismus* a územní plánování s články typu „Politika soudržnosti Evropské unie v programovém období 2007-2013“ a poskytuje konzultace a pořádá semináře ke stavebnímu zákonu.

Hospodaření: Prodej publikací a seminářů (převážně státní správě) vynáší 200 tisíc, pronájem bytů a nebytových prostor v budově, kterou úřad vlastní, vynáší 800 tisíc, zbylých 30 milionů pokrývá dotace ze státního rozpočtu.

Hodnocení: Obce, investoři ani veřejnost nepotřebují Ústav územního rozvoje. Konzultace a výklad zákonů, pokud o ně bude zájem, mohou poskytovat soukromé subjekty.

Verdikt: Úřad lze zrušit bez náhrady. Daňoví poplatníci by ročně ušetřili 31 milionů korun a desítky milionů by vynesl prodej sídla úřadu v centru Brna a hotelu v Orlických horách, který úřad používá pro rekreaci svých pracovníků.

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 603 228 753, mach@cepin.cz. Redakční rada: Petr Mach, Tomáš Jirsa, Jaroslav Bachora, Dalibor Roháč. Internetový archiv: www.petrmach.cz. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597